

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **J.A.G.**, zast. JUDr. Vítem Biolkem, MBA, advokátem Advokátní kanceláře Wildt & Biolek, se sídlem Bohuslava Martinů, 500 02 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2016, č.j. OAM-994/ZA-ZA04-K03-2015, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Vítu Biolkovi, MBA se přiznává odměna za zastupování ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím shledal žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil.

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou a současně požádal o odkladný účinek žalobě ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“).

Usnesením ze dne 3. 6. 2016, č. j. 32Az 19/2016-26 soud nepřiznal žalobě odkladný účinek.

V žalobě žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť má obavy z návratu do vlasti z důvodu tamní špatné bezpečnostní situace, kde operuje ozbrojená skupina Boko Haram, která ohrožuje obyvatelstvo. Obchází mešity a snaží se rekrutovat do svých řad věřící, kteří jsou pod psychickým tlakem, neboť odmítnutím se dotýčný stává nepřítelem Boko Haram. V důsledku působení uvedené skupiny tak dochází k porušování základních lidských práv, především práva na život, svobodu a osobní bezpečnost ve smyslu článku 3 Všeobecné deklarace lidských práv. Žalobce se dovolává udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, tj. z důvodu vážného ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Nesouhlasí s argumentací žalovaného ohledně posouzení jeho vztahu s občankou ČR. Uvedl, že z důvodu nedostatku finančních prostředků nemůže se svou přítelkyní sdílet společnou domácnost, ale jejich vztah je intenzivní. Namítá, že správní orgán tím, že se jeho rodinnou situací a vazbami na území ČR nezabýval dostatečně, porušil jeho právo na soukromý a rodinný život, deklarované v článku 12 Všeobecné deklarace lidských práv. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce žalobce namítal, že správní orgán postupoval v rozporu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, když posoudil jeho opakovanou žádost jako nepřipustnou s odůvodněním, že jím nově uváděný důvod pro podání opakované žádosti, a to zejména obava z činnosti skupiny Boko Haram, mu musel být znám již v průběhu jeho prvního správního řízení. Žalobce připouští, že při podání první žádosti (21. 12. 2010) měl o existenci uvedené skupiny ponětí, ale nepřikládal jejímu působení takovou váhu, neboť její aktivity na území Nigérie ještě nedosahovaly takové intenzity a závažnosti, jako v době podání opakované žádosti. Jedná o rozmezí pěti let a za uvedenou dobu došlo k výraznému posunu v činnosti Boko Haram, která se značně radikalizovala, o čemž svědčí i skutečnost, že v květnu 2014 Rada bezpečnosti OSN přidala hnutí Boko Haram na seznam teroristických organizací. Žalovaný fakta o negativním vývoji a posunu činnosti uvedeného hnutí nevzal vůbec v potaz. Žalobce se pro případ návratu obává pronásledování či dokonce usmrcení ze strany Boko Haram. Má za to, že informace o činnosti a vývoji skupiny Boko Haram je nutné považovat za nová zjištění ve smyslu § 11a zákona o azylu, která nebyla bez zavinění žalobce předmětem zkoumání. Žalobce pak splňuje i podmínku stanovenou v písm. b) § 11a zákona o azylu, neboť nová zjištění svědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu a že mu hrozí vážná újma definovaná v § 14a stejného zákona. Žalobce je dále přesvědčen, že při posuzování přípustnosti jeho žádosti by mělo být také přihlédnuto k další nově vyvstálé skutečnosti, a to k navázání vztahu žalobce s občankou ČR.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel její oprávněnost, odkázal na obsah správního spisu a vydané rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že žalobce nesdělil takové skutečnosti, které by odporovaly použití ustanovení § 25 písm. i) ve vztahu k ust. § 10a písm. e) zákona o azylu. Konstatoval, že první žádost žalobce byla rozhodnuta meritorně (neudělením mezinárodní ochrany) s konečným

verdiktem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2015, č.j. 2 Azs 88/2015. Ohledně působení členů skupiny Boko Haram správní orgán uvedl, že tyto skutečnosti měl žalobce možnost uvést již v předchozím řízení. Různé doplňování o vývoji a působení skupiny Boko Haram, či rozvádění důvodů, nelze dle žalovaného považovat za novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, navíc žalobce o působení této skupiny v Nigérii věděl již během prvního správního řízení. K další žalobní námitce žalovaný oponoval, že v napadeném rozhodnutí se rovněž zabýval žalobcem uváděnými rodinnými vazbami (na straně 3- 4), s tím, že žalobce s údajnou přítelkyní nesdílí společnou domácnost a nebydlí ani v témže městě. Žalovaný má proto značné pochybnosti o uváděné intenzitě jejich vztahu. Ze všech uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

V přezkumném řízení soud vycházel z obsahu správního spisu, z něhož je zřejmé, že žalobce poprvé požádal o mezinárodní ochranu v ČR dne 21. 12. 2010. Rozhodnutím ze dne 20. 4. 2011 žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu ve smyslu ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 31. 7. 2012, č. j. 28Az 14/2011 zamítl v části neudělení azylu dle §§ 12 – 14 a § 14b zákona o azylu a v části neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu citované rozhodnutí zrušil.

Dalším rozhodnutím ze dne 16. 4. 2014 žalovaný neudělil žalobci doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. Žalobu žalobce Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 30. 3. 2014, č. j. 29Az 16/2014 zamítl. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 16. 6. 2015 č. j. 2 Azs 88/2015-39 řízení o kasační stížnosti žalobce zastavil.

V současné druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobce podal dne 19. 11. 2015, uvedl, že je muslimského náboženského vyznání, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Vlast opustil v prosinci 2010 kvůli konfliktu mezi křesťany a muslimy. V té době sloužil v mešitě. Došlo k velkým nepokojům, při nichž bylo zabito mnoho osob, byl zapálen i jeho podnik. Z obavy ze zabití vycestoval z vlasti s pomocí průkazu organizace Lékaři bez hranic. V případě návratu se obává militantní skupiny Boko Haram, která rekrutuje další muslimy do své skupiny. V případě odmítnutí se pak taková osoba stává nepřítelem Boko Haram. Uvedené informace má od otce, říkal o tom žalobci již po jeho příjezdu do ČR, naposledy před dvěma měsíci. Uvedl, že ČR je pro něho cílovou zemí, má zde přítelkyni, občanku ČR, chtěl by si ji vzít a žít s ní zde. Znají se asi půl roku, nežijí spolu, jezdí za ní do Českých Budějovic.

Součástí správního spisu jsou dále podkladové zprávy z různých informačních zdrojů o aktuální situaci v zemi původu žalobce, které jsou citovány na straně 2 napadeného rozhodnutí, které se zaměřují i na působení skupiny Boko Haram a kroky nigerijské armády a vlády vůči této extrémistické skupině. Žalobce

nevyužil možnosti se s uvedenými zprávami seznámit, sám nenavrhл případné další doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí.

Na opakované žádosti, kdy jsou uváděny tytéž důvody jejich podání, pamatuje zákon o azylu v § 11a odst. 1. Nepřípustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany a s tím související možnost zastavení řízení řeší ustanovení § 10a písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, podle kterého se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.

Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

Krajský soud porovnal důvody současné žádosti žalobce s důvody, které uváděl v předchozí žádosti a uzavírá, že žalobce v nově vedeném řízení neuvedl žádné nové skutečnosti ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu. Soud neshledal v učiněných závěrech žalovaného ani v jeho postupu v průběhu aktuálně vedeného správního řízení žádné pochybení. Se žalobcem uváděnými důvody odchodu z vlasti (náboženský konflikt mezi muslimy a křesťany) a podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR se žalovaný dostatečně vypořádal v rámci meritorního posouzení jeho žádosti v rozhodnutí ze dne 20. 4. 2011a pokud jde o doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu, v rozhodnutí ze dne 16. 4. 2014. V posledně jmenovaném rozhodnutí se žalovaný v dostatečném rozsahu věnoval posouzení bezpečnostní situace v Nigérii v důsledku působení extremistické skupiny Boko Haram z pohledu hledisek vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu pro případ návratu žalobce do vlasti. Jak již uvedeno výše, krajský soud po provedeném přezkumném řízení (v němž rovněž uvedenou otázku hodnotil) rozsudkem ze dne 30. 3. 2014 žalobu žalobce zamítl.

Lze tedy souhlasit se žalovaným, že žalobcem vyslovenou obavu, že může být přesvědčován členy Boko Haram, aby se k nim připojil, kdy v případě odmítnutí bude považován za jejich nepřítel, nelze považovat za novou skutečnost, která by nebyla bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a na základě které by žalovaný měl opětovně meritorně posuzovat žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce v opakované žádosti ze dne 19. 11. 2015 uvedl, že o „náboru“ ze strany Boko Haram ho jeho otec informoval již po jeho příjezdu do ČR v roce 2010.

K nově uváděné rodinné situaci a vazbám žalobce na území ČR žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházel z výpovědi žalobce v rámci opakované žádosti ze dne 19. 11. 2015. Tehdy žalobce skutečně uvedl, že se

s přítelkyní, občankou ČR, zná asi půl roku, ale nebydlí spolu ve společné domácnosti z finančních důvodů na straně žalobce. Uvedené posouzení žalovaným ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu považuje soud i s odkazem na ustálenou judikaturu za dostatečné.

Soud konstatuje, že v průběhu řízení před soudem byl žalobce hlášen k pobytu v pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí, od 26. 4. 2016 do 9. 6. 2016 měl povolenou propustku na adrese Žitomířská 648/36, Praha 10. Od 9. 6. 2016 měl zaznamenán odchod z pobytového střediska, žádnou další adresu svého pobytu neuvedl. Až v době před rozhodnutím ve věci krajský soud prostřednictvím cizinecké policie ČR zjistil, že žalobce má od 3. 1. 2017 do 2. 1. 2022 povolený přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU za účelem: rodinný, na adrese..... Krajský soud se domnívá, že by se mohlo jednat o tvrzenou přítelkyni žalobce, o níž žalobce hovořil v rámci své žádosti dne 19. 11. 2015 (viz č.l. 11 správního spisu) s výhradou, že zde bylo zaznamenáno jméno ..Z uvedeného lze usuzovat, že žalobce získal oprávnění k pobytu na území ČR prostřednictvím institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Je tedy zřejmé, že žalobce dosáhl požadovaného účelu a minimálně do roku 2022 má upravený pobytový status na území ČR a nemusí se obávat nuceného návratu do země původu.

Dospěje-li správní orgán porovnáním důvodů uvedených v opakované žádosti téhož žadatele o udělení mezinárodní ochrany ke zjištění, že se jedná o tytéž skutečnosti, které byly hodnoceny v souvislosti se žádostí dříve uplatněnou, je závěr o nepřipustnosti nové žádosti v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu. Následné zastavení řízení o takovéto žádosti za použití § 25 písm. i) zákona o azylu je za zjištěných okolností případu postup, který má oporu v zákonné úpravě a je v souladu i s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 Azs 28/2011-74: *„Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“*). Krajský soud se plně ztotožňuje se závěry i procesním postupem, které učinil žalovaný.

Soud s odkazem ke shora uvedenému shledal, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Žalobci byl pro řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát, jehož odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokáta v požadované výši podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o

odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za dva úkony právní služby po 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné doplnění žaloby), tj. 6.200,-Kč, dva režijní paušály po 300,-Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. 600,-Kč. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně 21% činí 1.428,-Kč. Celkem se tedy ustanovenému advokátovi přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 10. duben 2017

JUDr. Ivona Šubrtová v.r.
samosoudkyně